

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fvldensivm Antiquitatvm Libri III.

Brouwer, Christoph

Antverpiæ, 1612

Capvt XVIII. Qui Moguntiaë & alibi ex Abbatibus Episcopi claruerint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39712

diorem. Nec mora, ceu in cælos vsque perlata Annonis increpatione, confanatus è vestigio æger, redditusque sibi. Denique Bardo quoque S. Annoni in admirabili illo viso obiectus, quo in pleno amplissimorum Præsulum confessu, de næuo iracundiæ communitus est. Sed claudo Bardonis memoriam Tritheimij encomio. *XX. annis ecclesia Maguntina præfuit vir doctus & sanctissime conuersationis, atque post mortem Sanctorum catalogo insertus.* Media basilica ædis primariæ tumulum obtinet, sed occupata iam veteris memoriæ crypta, per machinam ligneam, in quâ altare D. Martino stat consecratum.

S. Annoni obiectus apud tribunal. Lit. 2 c. 25. Hirtaug. Chron ad an. 1031.

CAPVT XVIII.

Qui Moguntia & alibi ex Abbatibus Episcopi claruerint.

SIGEFRI DV S item Abbas Fuldenfis, Eppensteiniõrum illustri sanguine, & propinquus Marchionis Saxonix Vtonis, quem Lambertus inter regni proceres & opum & dignitatis fastigio narrat præcelluisse. Hic, anno millesimo vnde sexagesimo desinente, Lupoldi Archiepiscopi Moguntia sedem adeptus, & Epiphaniã sequentis anni ab Anselmo Lucensi Episcopo Nicolai Pontificis Legato, consecratus. In ea incidit tempora, quibus ob teterrimum schismatis per Henricum IV. excitati factionem, freto atque æstui similis, agitatus est; atque hinc Homericõ Diõmedi plurimùm similis, nescires, quõrum partibus interesset. Ad tutiora & salubria religionis plerumque propensior, vbi Thuringia populõrum iura non irritarent, quos libertatis tenaces, decimarum onere perantiquo vectigali, premere amabat, hoc grauiore sensu oneris, quõd regem in super experirentur infensissimum sibi Saxones & Thuringi. Cetero qui moderatione animi & submissione fastigij tantã, vt cum in imperio proceribus ipse & B. Anno longè anteirent, priuata tamen, adeo quæ monasticæ potiùs vitæ modum teneret, quàm eminentis loci dignitatem. Anno MLXIV. in Palæstinam & sacra Ierosolymõrum loca, cum plurimis magni nominis Episcopis, itineris illius celeberrimi dux fuit, quod huius ætatis

IX. Lambert. Chron. ad an. 1075. & sequent. Marian. Scotus. Archiepiscopus Moguntinus factus ab Anselmo Lucensi consecratur, an. 1059. 1060. in schismate lubricus. Homer. in Iliad 5. de Tydide & de vnois xeripõra martir. Melioribus tamen additior.

Ierosolymitana peregrinatio celebris à Sigefrido suscepta cum aliis.

K

scri-

roveri
antiquitate
identis.

STV
B

Marian. &
Lambert.
Chron.

*Roma caus-
sam dixit ob-
nundinatio-
nem sacrorū.*

*Callatiam
*Cluniacensi
secessu se re-
parat.*

*Vbi monasti-
cam retexere
parabat.*

Script. cit. &
Berthold.
Constantien-
sis.

scriptores egregiè meminerunt, ob peregrinantium splendo-
rem, & mirificos casus, quos, duodecim millium Arabum ag-
mine triduum obsessi, pertulere. Septuagesimo eiusdem sæcu-
li, cum B. Annone & aliis Episcopis Romam accersitus, caus-
sam apud Alexandrum dixit, quòd largitionibus sacra vendi-
disset, vsitatâ huic sæculo licentiâ. Sed raro tum ibi satisfactio-
nis genere Lambertus memorat paratum fuisse, vltro se Epi-
scopatu abdicare, atque otium amplecti priuatæ vitæ; quare &
ipsius Romani Pontificis auctoritate, & maturioribus præsen-
tium consiliis ægrè & vix inflexum, vt inchoatis absisteret.

Biennio itaque post simulato in* Galletiam itinere, ceu B. Iaco-
bi Apostoli limina peteret, in Cluniacense, magnâ tum religio-
nis famâ, monasterium secessit; dimissisque qui vnâ venerant
ministris & clientibus, & omnibus quæ possidebat abdicatis,
statuit ibi strepitu mundi longè dimotus, perpetuùm militare
voluntariè paupertatis stipendiis. Sed neque tunc quidem pro-
positum tenuit, tam clero quàm populo flagrantibus studiis
Pontificem suum reuocante. Id quod simplicius narrat Maria-

nus Scotus: *Eo tempore Sigifridus Episcopus Moguntinensis causâ
orationis in Galitiam ad S. Iacobum perrexit. Cùm autem Cluniacum,
Dominicâ die, ante Missam S. Michaëlis venisset, intrans claustrum,
respuit seculum. Sed dum mercenarij Moguntinum Episcopatum com-
parare vellent pretio, Sigifridus in obedientiâ S. Benedicti, quam Ab-
bati debebat, violenter compulsus, Moguntiam VIII. Idus Decembris
reducit, anno MLXXVII. Rudolphum Henrici antagonistam pul-
cherrimo facinore regem consecrauit. Hinc variè Ecclesiarum*

Germaniæ negotiis fluctuatus, cùm modò Gregorij septimi
iras expertus respiscit, modò cleri simoniæ & turpis mulierum
commercij sordibus inquinati furori parum obstitit, denique
pacis & Apostolicæ gratiæ tenax, anno Christi MLXXXIV. in
monasterio Hafunguno, quod in Thuringiâ apud Cattos nu-
per exstruxerat condideratque, vitam finiit: atque inibi sepul-
tus est. Præclare de illo Bertholdus Constantiensis Presbyter,
accurati faniq̄ue, si veterum quis alius, in hac schismatis causâ,
iudicij scriptor. ad eundem annum, *Sigefridus, ait, Moguntinen-
sis Archiepiscopus, Gregorio Papæ per multas tribulationes adiutor
indefessus, requieuit in pace.*

Magun-

Maguntiacensis ecclesiæ iam albo percurso, quod quidem Abbates Fuldâ profecti eximie collustrarunt, expectari potest, ut si qui inferioris ordinis per eosdem doctrinæ religionis ac sapientiæ gradus ad consimilis honoris ascendere culmen, inditi expertesque laudis non transmittantur: sed *Haimonem* incomparabilis ingenij virum iam Halberstadiensibus olim reddidimus; *Freculphum* Lexouiensibus; quos ambos in illustribus viris numerant tolluntque Sigebertus & Trithemius.

Haimo Halberstadij.
Freculphus Lexouij.

Loc.cit.

BRANTHOVM tamen Halberstadiensis ecclesia Fuldæ debet; de quo Lambertus ad annum MXXIII. *Brantbo*, inquit, *Abbas Fuldensis, Episcopus factus est Halberstat*. Brandagonis nomen Krantzio placuit, quem annis vult quatuordecim istic præfuisse multiplici egregiorum operum fructu. Eius opera Trithemius numerat, collegium S. Ioannis Baptistæ intra urbem, alterumque S. Bonifacij in Bosleue, ipsius impensis & liberalitate condita.

Brantbo
Halberstadij.
Brantbo.
Brando.
Brantoch.
Brandagus.
Trithem.
Hist. Chr. in an. MXX.
Opera templorum & collegiorum.

Cur hinc verò S. GOTEHARDVM, sidus ecclesiæ Hildeneshemensis in Saxoniâ præteream? qui licet non ex Abbate Fuldensi, ex disciplinâ tamen huius non minus, quàm Altahensis monasterij apud Bauaros, in tantum gloriæ culmen euectus est, ut Hersfeldensi tandem Abbatia vicinâ sociâque factus Abbas, reuocatâ veteri morum disciplinâ, sanctitatis & admirabilium operum famâ huius regionis oras latè compleverit. Sedit in Hildesensi Cathedrâ sæculo decimo incunte anno MXXII. XVI. annis; tum aliis operibus, tum egregio monasterio, quod iuxta ciuitatem S. Apostoli Bartholomæi honori cõstruxerat, perennis beneficentiæ titulum relinquens: in quo quia tumultatus, hodieque Ad S. Gothardum dici meruit.

S. Gothardus Hildeneshemensis.
Vita eius Tom. 7. Sup. rii.
Lambert. Chron. Hirsfaug. ad an. MXX.

Monasteriū ab ipso conditum.

Et LVITPOLDVS quoque huic siderum choro inferatur iure merito; qui Fuldæ quos doctrinæ sapientiæque fructus decerpserat, Præpositus Bambergæ primùm, inde Moguntia Archiepiscopus creatus, anno MLI. publicâ laude florentissimus, toto cum Imperio communicauit.

Sigefridus Hildesheimensis Episcopus.

SIGEFRIDVM hinc denuò Hildeneshemensis sedes XXIV. accepit Antistitem ex Abbate, qui Ottonis & Philippi regum intestinis agitatus discordiis; vbi declinatâ partium inuidiâ, Fuldam, positâ tiarâ, rediit, in monte S. Ioannis propè ab op-

Chronic. MSS. Jacobi Moguntia. Krantz. Metrop. lib. 7. c. 29.

roveri
antiquitate.
idenses.

STV

8

pido, monastica priuataque vitæ quietem, turbidis curis anteponeus, denique in primario monasterio cum ceteris Abbatibus communem sepulturam adeptus est.

*Gundericus
Merseburgē.
Episcopus.*

Hericus Frisingensis.

Chron. Aug.

*S. Vdalrici
Brusch. in*

monast. Ger.

Otto 1. 7. c. 21

S. Adelbertus Prutenorum Apostolus, an recte Fuldensibus

annumeratur.

His alij annumerant GVNDERICVM Merseburgensium, & HENRICVM FRISINGENSEM, ex Fuldensi item disciplinâ Episcopos. sed de posteriore vereor, vt Ottonis auctoritate, qui sic loquuntur, sese defendant.

De ADELBERTO Prutenorum & Bohemorum Apostolo Trithemius constanter ad annum DCCCCLXXX. Hirsaugienfi Chronici: *Claruit his temporibus, ait, Adelbertus ex monacho Fuldensis cœnobij, Episcopus Pragensis: vir doctus ac sanctus, ac fidei Catholica propugnator eximius; qui post multos pro Christo labores toleratos, à Prutenis pro fide Christianâ martyrio coronatus est, & in Catalogum Sanctorum relatus, colitur IX. Kalend. Maij. Etli*

Leo Ostiens.

lib. 2.

Vita S. Adelberti Tom. 5.

antiq. Lect.

Sur. ad 23.

Apr. Tom. 2.

Caef. Baron.

Martyrolog. & Tom. 10.

Dubrauius lib. 6. historia Bohem.

Lib. 2. c. 17.

Adi Baron.

Tom. x. in ann. 977.

verò publicos testari scriptores nequeam, hîc monasticen agitate S. Adelbertum; qui tamen Magdeburgi educatum legit, & in Saxoniâ nouem ipsos annos commoratum, discendi causâ, rationis aliquid habet, cur Fuldensem degustasse disciplinam, haud temerè abnuat. Hoc alioquin vitæ genere mirificè delectatum, & Cassinense, & Romana quoque asceteria, ab Episcopo tum frequentata, significant. Et sæpè veritus hîc sum, vt in alijs, sic & in S. Adelberti actis transcurso memorandis, incuriosius peruolasse Trithemium. Quodque apud Leonem Ostiensem fortè legit, Adelbertum Cassino, monitu S. Nili in urbem reuersum, cupidumque monasticæ, istic ab illustri Abbate Leone ad S. Bonifacium, cœnobitis adscriptum, id arripuisse mox de cognomine monasterio Fuldensi, cum Romanum illic accipiatur, longè celeberrimum; quod & S. Alexij titulo fuit insignitum. de quo Leo: *Ad S. Bonifacium monachalem vestem accepit: sub Abbate, regulâ duce militauit; pedem iunxit obedientiæ imperio; & tamquam ad epulas, ita ad complenda iussa festinus; quæque ibi alia meminit, admiranda certè, vilissimis ab eo, charitate duce, ministeriis alacriter obeundis, rudimenta Præsulem posuisse. Negari tamen non potest, in veteri Litanîâ Fuldensis ecclesiæ, carmine contextâ, peculiarem S. Adelberto dari locum:*

*Præsul Adelbertus Christi pro nomine passus
Adiuuet indignos subsidio famulos;*

*Ac oret dominum, qui saluat sanguine mundum,
Ut sit peccatis propitius hominum.*

Præter eos, quorum iam seriem aliquam, at perbreuem, concinnaui-
mus, complures ad episcopale fastigium alios ex hac pa-
læstrâ prodiiſſe ſcimus; & in Fastis ac Martyrologiis eorum ve-
ſtigia nominum tenemus, ſed magno ſilentio locorum & æta-
tum; vt, vbi & quando floruerint, cùm ignoremus, vel inuiti
clogiis ipſorum hîc ſuperſedeamus.

CAPVT XIX.

*Qui in Imperio geſtis præclarè rebus, & opibus
armisq; noti Abbates hîc extiterint.*

VALDE mihi iam metuendum ſuſpicor, ne, qui ex augu-
ſtiſſimâ religionis ſcholâ armatos Præſules educere ſtu-
deo, pro plauſu riſum, in hoc Fuldenſium antiquitatum Thea-
tro, merear referamq;e, apud parum æquos, præſertim huius
ſæculi criticos; qui, cum habitu ciuili, modeltiæ & innocentia
tamquam togâ velati, ſagulum ſub palliis ſæpè geſtant, hoc ta-
men præ ceteris noſtræ religionis hominibus nefas eſſe ducunt
grauî ſub loricâ Bellonæ matri litare, & Chriſti ſacerdotes, pa-
cis & togæ clientes, ad tela ferrumq;e aliquando ſe demittere.
Fateor fanè, dum vis & iniuria abeſſet, cauſas longè fuiſſe, vt
pedum gladio, mitram galeâ, togam denique loricâ viri ſacrati
mutarent. At interim verò abſq;e gladiis ſucceſſores ſuos S. Bo-
nifacius in Germaniâ reliquiſſet, iam dudum Francorum Re-
gum, & veterum Germanorum Principum latifundia, & rega-
lia munera, tum à ſuperiorum ætatum harpyis ante pacem No-
ribergensẽ, tum à peſtiferâ recens exortâ Hermogenis manu,
tandem faucibus apprehenſa, & cum ipſis eccleſiis & monaſte-
riis abducta atque ſtrangulata fuiſſent. Ac diſputent interim
per me, quantum lubet, pugnentq;e, ius gladij Petro Petriq;e
ſucceſſoribus negatum eſſe, regni & ſacerdotij arbitria vnum
in hominem confluere non poſſe; ego cùm altercandi partes
hîc non ſuſcipiam, Dei Optimi Maximi ſapientiam & collau-
daſſe & ſuſpexiſſe contentus ero, qui cùm naſcentem ciuita-

*Hæretici pa-
cis habitu bel-
ligerum ces-
num amat.
Stat. lib. 1.
Achill.*

*Principes ec-
cleſiaſticos
cupiunt ex-
armatos.*

*Baron. Tom.
xi. Annal. ad
ann. 1053.
de vtroque
gladio mace-
riali & ſpiri-
tali Eccleſiæ
conceſſo.*

*Adi Ioan.
Polematium
de ciuili cle-
ricorum do-
minio, & ill.
Card. Bellar.
lib. 5. de Ro-
man. Pontif.
c. 7. 8. 9.*

roveri
antiquitate
idenses.

STV

9